

Juliska

1•2013

SUOMALAIS-UNKARILAIS-VIROLAINEN KULTTUURILEHTI

**Unkarilais-suomalainen
kapellimestari Tibor Bogányi
kertoo elämäntyöstään**

Helsingin Kaupunginteatterin yleisötyö tavoitti viime vuonna yli 10 000 osallistujaa

Helsingin Kaupunginteatteri jatkaa vahvaa panostustaan yleisötyöhön. Yleisötyö yhdistää teatterin ja yleisön ainutlaatuisella tavalla. Yleisötyö tarjoaa välineitä teatteriesityksen katsomiseen ja omiin tulkintoihin sekä perehdyttää esityksen taustoihin ja aihepiiriin. Se voi myös antaa mahdollisuuden kokea itse taiteen tekemisen prosessia tai kurkistaa kulissien taakse teatterin kiehtovaan maailmaan.

Erilaisissa HKT:n yleisötyön tapahtumissa oli vuoden 2012 aikana yhteensä 10 112 kävijää. HKT:n yleisötyön piirissä järjestettiin kuluneen vuoden aikana yhteensä

joitti ryhmä suomalaisia ja saksalaisia nuoria, ja Theater an der Parkauen saksankielinen 15:15 vierailee Studio Pasilassa 30. ja 31. tammikuuta.

Myös perheen pienimmät tarinankertoajat on huomioitu. Päiväkoti-ikäisille suunnattu sadutustoiminta jatkuu ja monipuolistuu, kun keväällä alkavat uudenlaiset HKT:n sadutus- ja musiikkityöpajat. Niissä teatteri-ilmaisunohjaaja ja musiikkipedagogi luovat musiikkisatua helsinkiläisissä päiväkodeissa yhdessä lasten kanssa. Lasten keksimistä saduista ja ideoimasta musiikista yhdistetään musiikillinen satukokonaisuus. Lopulta kaikkien mukana olleiden

373 työpajaa, yleisöytapahtumaa ja yleisötyöhön liittyvää esitystä.

Kaupunginteatterin yleisötyössä jaettiin vuonna 2012 kirjoittamisen iloa ja innostettiin eri-ikäisiä ryhmiä kirjoittamaan. Syntyi näytelmätekstejä ja satuja. Kirjoittamisen iloa on tiedossa tänäkin vuonna, kun yleisötyö jatkaa myös kevätkaudella erilaisten kirjoitustyöpajojen järjestämistä.

Kirjoittamiseen kannustava yleisötyö on poikunut muun muassa nuorten netissä kirjoittaman 15:15-näytelmän, jonka suomenkielinen versio kantaesitettiin Studio Pasilan näyttämöllä marraskuussa 2012. Näytelmän kir-

lapsiryhmien ideoiden pohjalta tehdään valmis esitys, joka esitetään sadutus- ja musiikkityöpajoihin osallistuneille päiväkodeille.

Sadutusta jatketaan myös HKT:n Saduttamoissa, joissa saduttajat ja lapset yhdessä luovat mitä mielikuvituksellisimpia tarinoita lapsen ehdoilla. Saduttamo esiteltiin Teatteri-lehdessämme 1/2013. Se ja muita Yleisötyöstä juttuja luettavana yleisötyön arkistossa.

HKT:n yleisötyö tarjoaa jatkuvasti erilaisia näytelmiin liittyviä työpajoja sekä suosittuja kulissikierroksia ja teos-esitteljiä. Laajasta toiminnasta parhaiten löytää tietoa yleisötyön kotisivuilta osoitteessa www.hkt.fi/yleisotyö. ■

Rajoittaako Unkarin oikeistohallitus kansalaisoikeuksia?

Unkarin oppositio on usein arvostellut ankarasti hallituksen monia toimia, ja lisäksi jopa Unkarin perustuslakituomioistuin tyrmäsi mm. kiistaa aiheuttaneet vaalilain muutokset. Myös EU-parlamentin johtajat ovat usein varoitelleet Unkarin hallitusta arveluttavista toimista.

Perustuslakituomioistuin pitää laittomina marras-kuussa hyväksytyjä muutoksia, joiden mukaan äänestäjien on rekisteröidyttävä ja vaalien kampanjointia rajoitetaan. Unkarin perustuslakituomioistuin on torjunut laittomina uuden vaalilain kiistellyt säännökset äänestäjien rekisteröinnistä ja vaalimainonnan rajoittamisesta.

Tuomioistuimen päätös on takaisku pääministeri Viktor Orbánin oikeistolaiselle Fidesz-puolueelle, jonka ajamat muutokset hyväksyttiin parlamentissa marras-kuussa.

Oppositio arvosteli ankarasti muutoksia, jotka olisivat sen mukaan romahduttaneet äänestysaktiivisuuden. Oppositio uskoo, että tämä auttaisi Fidesziä pysymään

vallassa myös vuoden 2014 parlamenttivaalien jälkeen.

Uusi vaalilaki olisi vaatinut kaikkia äänestäjiä rekisteröitymään viimeistään kaksi viikkoa ennen vaaleja, mikäli he mielivät äänestää. Laki olisi myös rajoittanut parlamenttivaalien kampanjointikauden pituutta ja kieltänyt mainonnan kaupallisilla tv-kanavilla.

Perustuslakituomioistuin kuitenkin katsoi, että vaatimus äänestäjien rekisteröitymisestä loukkaa äänestys-oikeutta. Tuomioistuin huomauttaa, että Unkarissa on jo hyvin toimiva väestörekisteri, jota on käytetty äänestyksissä vuosikymmeniä.

Lisäksi tuomioistuin katsoo, että vaalikampanjoinnin rajoitukset supistavat mielipiteen- ja tiedonvälityksen vapautta.

Fideszin parlamenttiryhmän johtaja Antal Rogán ilmoitti tuomioistuimen päätöksen jälkeen, että puolue peräytyy lakimuutoksista välttääkseen perustuslaillisen kriisin.

Näinkö ahtaalle joutuu demokratia jopa EU:n erällä kulmilla? ■

Sulo Ikonen

Juliska 1 • 2013

HKT:n yleisötyö tavoitti 10 000 osallistujaa	2
Rajoittaako Unkarin oikeistohallitus kansalaisoikeuksia?	3
Tibor Bogányin sydän on puoliksi sinivalkoinen	4–6
Olavinlinnan kummitus taiteellisena tulkintana	7
Traditionsreiches Savonlinna	8
Helsingin Kaupunginteatterin uusi palvelu	9
Maaginen Kuhmo	9
Miksi on tärkeää tukea lastenkulttuuria?	10–11
Oopperaharvinaisuus	12
Ajattelun aihetta	13–15
Takasivu	16

Tibor Bogányi: ”Sydämeni toinen puoli on sinivalkoinen.”

Teksti: Majja Kauppinen
Kuvat: Pannon Filharmonikusok

Esa-Pekka Salonen, Jukka-Pekka Saraste, Susanna Mälkki... Nyt tähän kansainvälisten tähtikaartiin on nousemassa Tibor Bogányi, unkarilais-suomalainen kapellimestari.

”Totta kai voit tehdä minusta jutun Petöfi-Seuran Juliskaan, mutta en asu enää Lappeenrannassa vaan Wienissä.”

Kalevi Ahon käyrätorvikonsertto on juuri päättynyt, ja Lieksan Vaskiviikkojen yleisö on taputtanut kiitoksensa solistille ja Jyväskylän sinfonielle mutta varsinkin sitä johtaneelle kapellimestarille. On väliaika. Orkesteri on tullut vilvoittelemaan Lieksan kirkon takapihalle, josta tavoitan myös kapellimestari Tibor Bogányin.

Olen hieman hämmästynyt Tiborin vastauksesta. Muistan toissa kevään haastattelun, jossa hän ylisti Suomen ja asuinkaupunkinsa Lappeenrannan hiljaisuutta ja rauhaa, jota hän tarvitsee vastapainona nopealle ja hektiselle luonteelleen ja akkunsa lataamiseen.

Kutsu toi Suomeen

Tibor Bogányi on johtanut kaikkia Suomen pääorkestereita, joten konserttiyleisölle hän on ollut jo vuosia tuttu. Suuri musiikkiyleisö tuli tuntemaan hänet toissa keväänä, jolloin Yle esitti kuusiosaisen kapellimestariohjelman Maestro. Siinä kuusi maallikkoa kilpaili, kuka oli paras ”kapellimestari”. Tutoreikseen he olivat saaneet ammatikapellimestareita. Tibor oli tutorina kilpahihtäjä Mona-Lisa Malvasalolle. Kisa huipentui Finlandia-salissa finaaliin, jossa pari voitti kisan. Varmasti ja tyylikkäästi.

”Sydämeni toinen puoli on sinivalkoinen”, Tibor Bogányi vakuuttaa.

Viimeistään tuolloin heräsi uteliaisuus, miten Tibor Bogányi, vuonna 1975 Tonavan mutkassa, Vácsissa, syntynyt muusikko, on Suomeen etsiytynyt.

Syyn – tai oikeastaan ansion – Suomeen tulosta Tibor sysää vanhempiin, jotka vuonna 1987 sulloivat neljä lastaan farmari-Ladan takapenkille ja vuoden tavarat katolle ja puksuttelivat halki Euroopan Suomeen. Maa oli

vanhemmille tuttu, sillä 1960- ja 70-luvuilla he olivat monen unkarilaisen tavoin vierailleet Suomessa, todenneet maan mainioksi ja halusivat nyt tarjota lapsilleen jotakin erikoista. Muuttoa vauhditti isä Tiborille tullut kutsu tulla opettamaan Kodály-metodia Forssan musiikkiopistoon.

”Jouduin heti kouluun, seiskaluokalle”, Tibor muistelee alkuaikaa. ”En ymmärtänyt sanaakaan suomea,

mutta sinne vain pantiin, salmiakki-karkkeja syömään. Sain sisarusteni tavoin erityisopetusta suomen kielessä, mutta jo jouluna se lopetettiin, kun meidän huomattiin ymmärtävän kieltä hyvin.”

Tuutulauluina Bachin Preludit

Forssan ajasta Tibor kertoo, että heidät, ensimmäinen ulkomaalaisperhe kaupungissa, otettiin hienosti vastaan. Isä perusti heti kuoron, Kuhankeitäjät, jonka jäsenistä valtaosa oli ensi alkuun Bogányita. Pian kuoro laajeni, esiintymismatkat pitenevät, ja se voitti palkintoja.

Myös Unkarissa Bogányin perheellä oli ollut oma kuoro, jota johti urkuri-isä. Äiti säesti ja lauloi. Tibor kertoo, että Bachin Preludit olivat hänen tuutulaulujaan. Niinpä kaikista muusikkoperheen neljästä lapsesta tuli musiikin ammattilaisia: Gergelystä pianisti, Bencestä fagotisti, Tiborista sellisti-kapellimestari ja Bernadettesta huilisti.

Musiikkia Tibor opiskeli Kecskemétin Kodály-instituutissa ja Sibelius-Akatemiassa. Sello oli ensin pääinstrumentti, mutta pian kapellimestarin työ alkoi kiinnostaa. Hän opiskeli kuulusalla kapellimestariluokalla Jorma Panulan ja Leif Segerstamin johdolla ja täydensi opintojaan Pariisin konservatoriossa János Fürstin johdolla. Diplomityönään hän johti Aulis Sallisen säveltämän Hobitti-baletin kantaesityksen Suomen Kansallisoopperassa vuonna 2001.

Energiaa klassisesta musiikista

Kun Tibor Bogányi tuli vuonna 2008 Lappeenrannan kaupunginorkesterin taiteelliseksi johtajaksi ja pian sen kapellimestariksi, takana oli viisi vuotta ylikapellimestarina Turun kaupunginorkesterissa, johtajuuksia sinfonietoissa ja kamariorkesterissa sekä kymmeniä vierailuja ykkösorkesterien kapellimestarina Suomessa ja maailmalla.

Tibor Bogányi toteaa, että musiikki on hänen kohtalonsa: ”Minusta olisi tullut muusikko, vaikka olisin liittynyt muukalaislegioonaan.”

Lappeenrannan Tibor valitsi koska kaupunki sopi hänelle ja hänen perheelleen ja sen orkesteri oli haasteellinen.

Tiborin perheeseen kuuluu vaimo Agnes – unkarilainen hänkin – ja poika. Agnes Zszaliczky on suorittanut urkurin diplomoin Salzburgin maineikkaassa Mozarteumissa. Konsertoimisen ohella hän maalaa, mihin tarvitsee rauhallisen, keskittymisen sallivan ympäristön.

Myös Tibor tarvitsee rauhaa, sillä kapellimestarin työ vaatii onnistuakseen latautumista. ”Orkesterin johtaminen kuluttaa järkyttävän määrän energiaa. Jos sitä ei ole, mielen valppaus kärsii ja lyönnin tarkkuus horjuu. Mutta jos energiaa on riittävästi, jaksaa tuntikausia seisoa orkesterin edessä. Antavana ja ottavana.”

Konserteissa käyneet tietävät, että klassisesta musiikista, kuten muustakin hyvästä taiteesta, virtaa kuulijoihin energiaa, joka vaikuttaa terapeutisesti. Ja päinvastoin. Myös soittajiin

energiaa latautuu niin, etteivät he konsertin loputtua heti rauhoitu. Tibor muistaa, kuinka hän soittaessaan sellistinä Kansallisoopperan montussa oli esityksen loputtua sellaisen tunnemyrskyn vallassa, ettei voinut ajatella nukkumista: ”Kotimatalla melodiat pyörivät päässä ja isot aariat oli pakko laulaa tunnelissa.”

Lappeenranta vaihtui Wieniin

Toisena syynä Tibor Bogányin Lappeenrantaan muuttoon oli sen orkesteri. ”Suomen pienin mutta pippurisin”, hän kuvaili sitä puolitoista vuotta sitten. ”Orkesteri on hyvässä kunnossa ja omasi yksilöllistä taitoa paljon.” Ongelmaksi kapellimestari totesi sen pienuuden: soittajia oli vain 21. Uusia vakansseja Lappeenrannan kaupunginorkesteri ei ollut saanut yli 20 vuoteen, ei liioin konserttisalia, vaan sinä toimi kaupungintalon juhlasali.

Kamarimusiikin ja pienten orkesteriteosten esittämisen tällä kokoon-

panolla Tibor kertoi onnistuneen hyvin, mutta heti kun haluttiin esittää suurempia teoksia, esimerkiksi Beethovenin sinfonioita, tarvittiin lisävoimia. Niinpä orkesteri on keskittynyt vahvuuksiin, joihin kuuluu erikoistuminen 1900-luvun musiikkiin. Eli Dimitri Shostakovitsin, Kalevi Ahon, Erik Bergmanin, Igor Stravinskyn ja Frank Martinin sävellyksiin. Näistä kahden sävellyksiä, Kalevi Ahon 14. sinfoniaa Rituaaleja ja Erik Bergmanin kamarisinfoniaa, Lappeenrannan kaupunginorkesteri soitti viime marraskuussa Pietarissa, jonka kansainvälisille Sound Ways -festivaaleille se oli kutsuttu.

Kapellimestari kertoi puhuneensa Lappeenrannan isokenkäisille uusien soittajavakanssien ja konserttisalin puolesta – ja viitannut venäläisturistienkin kulttuurinälkään –, mutta euroja ei ole liennyt. Eivätkä tehonneet myöskään hänen vetoomuksensa, että kaupungin päättäjät hyödyntäisivät unkarilaisen luonnonlapsen visiot kaupungin kehittämistä. Niinpä kun Tibor Bogányille tarjottiin toissa keväänä Péscin sinfoniaorkesterin, Pannon Filharmonian Orkestran taiteellista johtajuutta, hän ei epäröinyt sanoa kyllä. Syksyllä Bogányin perheen muuttokuorma lähti Saimaan rannalta kohti Itävaltaa ja Wieniä.

Péscissä unelmien täyttymys

Mutta ei Tibor Bogányi ole Suomea hylännyt. Hän jatkaa edelleen Lappeenrannan kaupunginorkesterin kapellimestarina ja vierailee muidenkin maamme orkesterien

johtajana. Lupauksensa mukaan hän järjestää suomalaisorkesterien vierailuja ulkomaille, esimerkiksi viime keväänä Lappeenrannan kaupunginorkesteri vieraili hänen johdollaan Unkarissa.

Tiborin päätyö on kuitenkin johtaa Pannon Philharmonic Orchestraa konserttisalissa, joka täyttää kaikki kapellimestarin haaveet. ”Fantastiset materiaalit ja kaikilla teknisillä herkuilla varustettu sali, akustiikaltaan itäisen Euroopan paras”, hän hehkuttaa uudessa Kodály kulttuuri- ja kongressikeskuksessa olevaa salia.

Myös orkesteri on suuri; siihen kuuluu 130 soittajaa, joten Tiborille läheisen säveltäjä Béla Bártokin musiikin esittäminen on nyt mahdollista – Lappeenrannassahan voitiin soittaa vain hänen Divertimentojaan. Jo Turussa Tibor suunnitteli ja johti kokonaisen Béla Bartok -sarjan, johon kuuluivat myös näyttämöteokset Herttua Siniparran linna, Ihmeellinen mandariini ja Puinen prinssi.

Kotipaikkana Wien tarjoaa myös Lappeenranta suuremmat mahdollisuudet vierailu Euroopan ja koko maailman konserttilavoilla – Tibor on usein nähty kapellimestari muun muassa Etelä-Afrikassa. Hänen ei tarvitse enää esittäytyä perheelleen pari viikkoa poissa oltuaan, että hei, minä olen se isä, aviomies, vaan hän pääsee useammin yöksi kotiin. Tosin haaveet mökistä Saimaan rannalla ja pienestä veneestä, jolla päräyttää keskustaan frakki päällä ja lakeerikengät jalassa ja matkalla pudottaa katiskan järveen, jonka vetää konsertin jälkeen ylös, jäivät unelmaksi. Toistaiseksi. ■

Kuka: Tibor Bogányi

Ikä: 37

Ammatti: kapellimestari-sellisti

Kotipaikka: Wien

Kansalaisuus: kaksoiskansalaisuus Suomi-Unkari

Perhe: Vaimo Agnes ja 7-vuotias poika

Palkintoja: 2. sija 1999 Jorma Panulan kansainvälisessä Kapellimestari-kilpailussa Vaasassa. Voitot 1996 Leo Weiner -sellokilpailussa Unkarissa ja 1999 Kuhmon kansainvälisessä Trio-kilpailussa.

Näyttämöltä yleisöön välittyvän energian voimasta Unkarissa kiertää seuraava Tibor Bogányin kertoma anekdootti: Kansallisoopperassa esitettiin 1960-luvulla Verdin Falstaffia. Pääosan laulanut mies koettiin niin negatiiviseksi, että esityksen päätyttyä yleisö odotti häntä takaovella, ja mies joutui käsirysyyn. Unkarissa tunnettaankin sanonta, että näyttelijän kaunein kuolema on, kun onnistuneen esityksen jälkeen yleisö runnoo hänet kuoliaaksi. ■

Olavinlinnan kummitus taiteellisena tulkintana

Teksti: Luise Liefländer-Leskinen

Käsikirjoitus ja sävellys: Chieko Okabe-Silvasti, Omuten vastaava opettaja.

Dramatisointi ja ohjaus: Jenni Jumppanen.

Rooleissa: Maria Laukkanen, Hanna Raittila, Aino Kovanen, Anni Pesonen, Sampo-Elias Asikainen, Hertta Paulasto, Elisa Luukkainen, Oili Paaskoski, Esteri Hellgrén, Fanni Hollström, Laura Asikainen, Elisa Ruuth.

Savonlinnan Taidelukion oopperan ja musiikkiteatterin koulutusyksikkö Omute juhli juuri 10-vuotissyntymäpäiviään, ja tarjolla oli taas taidokasta tuotantoa: Chieko Okabe-Silvastin johdolla oppilaitoksen taitavat nuoret esittivät Olavinlinnan keskushallissa, Pyhän Olavin tiukan katseen alla, hauskaa ja hyvin toimivaa musiikkiteatteria, missä turistit ihmettelevät vanhaa linnaa ja sen historiaa.

Musta pässi ja opas. Kuva: Mervi Karvinen.

Linnan hahmot ja kummitukset, kuten muuriin muurattu neitonen ja nuori Aino Ackté ja jopa linnan pässi, nousevat esiin ja laulavat laulujaan. Esityslistalla on muun muassa Mozartia, Gluckia, Merikantoa,

Melartinia, mutta mukaan mahtuu myös Purcellia, Rogersia, Soricilloa ja Strousea. Puvut ja naamiotkin ovat taidelukiolaisten tekemiä ja soveltuvat hyvin linnan kummituksen tarinaan. Nuorten laulajien äänet ovat kauniita, ja heistä kuulaa varmasti vielä tulevaisuudessa. Esimerkkeinä nyt vaikkapa Maria Laukkanen, Sampo-Elias Asikainen ja Hanna Raittila.

Jenni Jumppasen ohjaus toimi hyvin, ja kokonaisuus oli niin onnistunut, että lisää (maksullisia) esityksiä pyydettiin tällekin vuodelle. Chieko Okabe-Silvastia ei voikaan liikaa kehua: ilman häntä Omutea ei olisi olemassa ja ilman hänen osaamistaan ja kärsivällisyyttään niin moni taitava laulaja ei olisi lähtenyt maailmalle eikä näin hienoja musiikkiteatteriesityksiä olisi Savonlinnassa nähtävänä. ■

Taiteilijaryhmä yhteiskuvassa. Kuva: Mervi Karvinen.

Traditionsreiches Savonlinna – hundert Jahre Opernfestspiele...

Text: Luise Liefländer-Leskinen

Schon vor hundert Jahren gab es Opernfestspiele in der Wasserburg Olavinlinna, „*Aino Ackté's Opernwoche in Olavinlinna*“ wurden sie damals genannt. Die Operndiva Aino Ackté war schon bei ihrem ersten Besuch in Savonlinna im Jahre 1907 so bezaubert von der alten Burg, dass sie die Initiative zu Operaufführungen in Olavinlinna ergriff: „Aino“ von Erkki Melartin war 1912 die erste aufgeführte Oper – natürlich mit Aino Ackté in der Hauptrolle. Seitdem ist viel Wasser an der Burg vorbei geflossen und viele Opernbesucher haben den Burghof per Boot oder seit 1975 über die verschieb-

wunderbarer Königin der Nacht. Weitere Klassiker im Spielplan waren der Publikumsliebbling „Aida“ und „Der fliegende Holländer“, in dem Matti Salminen in seiner Paraderolle als Daland auftrat und Juha Uusitalo als Holländer. Aber auch zwei Uraufführungen waren diesmal dabei: „La Fenice“ – dem Namen zum Trotz eine finnische Oper von Kimmo Hakola unter der Regie von Vilppu Kiljunen und mit Ausstattung von Kimmo Viskari – Kostüme von Piia Rinne – diese Oper war gelungenes Musiktheater mit Witz und Farbe, Hakolas Musik unterstrich gekonnt das Geschehen auf der Bühne. Als zwei-

zu Krieg in Nahost und zur Not in den Entwicklungsländern.

Zu den fünf(!) verschiedenen Opern der Finnen kamen dann noch zwei sehr gute und interessante Opern der Norweger – die Norwegische Nationaloper war zu Gast mit „Peter Grimes“ und „Den fjerde Nattevakt“ (Die vierte Nachtwache). Beide Aufführungen beeindruckten durch ihre Qualität – das norwegische Orchester unter Leitung von John Helmer Fiore (Peter Grimes) bzw. Rolf Gupta (Den fjerde Nattevakt) leistete Großartiges und besonders spannend war die „eigene“ Oper der Norweger, die nach dem dort

bare Pontonbrücke erreicht. Namen wie Peter Klein, Ulf Söderblom und Pentti Savolainen sind fest mit dem Wiederbeginn der Festspiele im Jahre 1967 mit „Fidelio“ verbunden und der unvergessliche Opernbass Martti Talvela erreichte den Durchbruch der Opernfestspiele in Olavinlinna mit der finnischen Version der „Zauberflöte“ „*Taikahuilu*“, die 1973 von August Everding inszeniert und von Toni Businger ausgestattet wurde. Diese Oper war auch im Sommer 2012 wieder im Programm und trotz ihres Alters eine der besten Operaufführungen des Sommers mit sehr guten, jungen finnischen Sängern, wie Marjukka Teponen bzw. Hanna Rantala (Pamina), Mika Kares (Sarastro), Jussi Myllys (Tamino) und Sirkka Lampimäki als

te - und ganz neuartige Uraufführung gab es die Internet-Gemeinschaftsoper „Free Will“, deren Kompositionsvorschläge durch Markus Fagerudd zusammengesetzt und angepasst wurden – eine bisher einmalige Form der Opernproduktion. Man merkte es der Oper an, dass sie ein Kompromiss war – die Melodien waren z.T. sogar so eingängig, dass das Publikum mit zu klatschen begann und die durch Jere Erkkilä und Samuli Laine auf die Bühne gebrachte Version wirkte z.T. recht simpel: Himmel und Hölle, gut und böse, schwarz und weiß, sie polarisierte stark. Aber zweifelsohne wurden wichtige Themen angesprochen – und auf einer Hintergrundleinwand visualisiert – von der Occupy-Bewegung gegen den freien Geldmarkt bis

bekanntem Roman von Johan Falkberget „Den fjerde Nattevakt“ von Gisle Kverndokk auf Bestellung der norwegischen Nationaloper komponiert wurde und in Oslo 2005 uraufgeführt wurde. Hier gab es alles: von der tragischen Liebesgeschichte der Hauptfiguren bis zur Kritik an der engstirnigen bürgerlichen Gesellschaft des 19. Jahrhunderts und folkloristischen Eindrücken aus Norwegen.

Zu den sieben Opern im Sommer 2012 kamen noch Konzerte, z.B. mit Karita Mattila und Apokalyptica, und ein Operngesangs-Wettbewerb. Aino Ackté hätte sich seinerzeit sicher nicht träumen lassen, welcher Betrieb in der Burg Olavinlinna hundert Jahre später sein würde. Man kann nur hoffen, dass es auch so weiter geht. ■

KAUPUNGINTEATTERI AVASI UUDEN PALVELUN: ÄKKILÄHTÖJEN LIPPUKOJUSTA LIPPUJA PUOLEEN HINTAAN

Helsingin Kaupunginteatteri on avannut uuden palvelun sähköpostiasiakkailleen. Äkkilähtöjen lippukoku toimii Kaupunginteatterin kotisivuilla ja sieltä voi ostaa lippuja saman päivän esityksiin puoleen hintaan.

HELSINGIN
KAUPUNGIN
TEATTERI

Äkkilähtöjen lippukoku on auki aina, kun lippuja on tarjolla. Tarjouspäivinä äkkilähtöjen lippukoku aukeaa klo 12 ja on avoinna klo 18 saakka. Liput ostetaan suoraan lippukokun kautta verkkokaupasta. Puolenhintaista lippuja ei voi varata puhelimitse, eikä niitä voi lunastaa muualta kuin verkkokaupasta.

Äkkilähtöjen lippukokuun pääsee ainoastaan Kaupunginteatterin kotisivuilta tai teatterin Facebook-sivulta ja asiointi edellyttää, että kävijä on liittynyt Helsingin Kaupunginteatterin postituslistalle. Postituslistatilaajat saavat tämän palvelun lisäksi ensimmäisten joukossa tiedot tulevista ensi-illoista, mielenkiintoisista vierailuista, lisänäytännöistä, suosikinäytelmiin vapautuneista paikoista ja kaikista muista teatteriin liittyvistä ajankohtaisista asioista. Tiedotteet ovat maksuttomia, eikä sähköpostiosoitteita luovuteta eteenpäin. ■

Maaginen Kuhmo...

Kesällä 2012 olimme taas muutamana päivänä Kuhmossa ja nautimme Kuhmon kamarimusiikkijuhlien lähes maagisesta ilmapiiristä. Heti alussa meille tarjoutui mahdollisuus kuunnella **Soile Isokosken** hieno konsertti.

Kuhmossa oltiin pitkään odotettu, että konsertti toteutuisi, ja viime kesänä se vihdoinkin tapahtui. Kuhmo-talo oli viimeistä paikkaa myöten täynnä, ja Isokoski lauloi upeasti – pianolla säesti taitavasti **Marita Viitasalo**. Kuhmo-talon hieno akustiikka toimi, ja Isokosken lämmin sopraano hehkui ja hänen tulkintansa oli miltei täydellinen.

Ohjelmassa oli suomalaisen musiikin ohella (Sallinen, Hannikainen, Kaski) myös Hector Berlioz ja Richard Strauss. Voin korostaa, että Isokoski myös äänsi saksankielisiä tekstejä todella selkeästi, joten laulua oli helppo ymmärtää.

Illalla palasimme aittaamme nukkumaan – hotellihuoneitahan on Kuhmossa vaikea löytää, ja koska päätimme lähdöstämme aivan viime tingassa,

jäi ainoaksi mahdollisuudeksemme vuokrata yösiä omakotitalon pihassa olevasta aitasta. Meidät otti vastaan mukava vanha emäntä, ja aamukahvit joimme hänen keittiössään, josta käsin ihailimme pihan kukkaloistoa. Illalla sitten lämmitettiin sauna ja uitiin järvessä.

Seuraavien päivien aikana saimme kuunnella esityksiä useilta eri taiteilijoilta, kuten Elina Vähälältä, Juhani Lagerspetziltä, Vladimir Mendelssohnilta (joka toimii myös festivaalien johtajana), Thomas Riebliltä, Janne Thomsenilta, Natacha Kudritskayalata, Nick de Grootilta ja Paavali Jumppaselta. Kävimme yhteensä kuudessa konsertissa, jotka järjestettiin Kuhmon kirkossa, Kontio-koulussa ja Kuhmo-talossa.

Ohjelmisto koostui perinteisten säveltäjien tuotannosta. Muusikot soittivat mm. Sibeliusta, Schubertia, Lisztiä ja Mendelssohnia, mutta mukaan mahtui myös Prokofievia, Bartokia ja Shostakovichia. Konsertit olivat korkeatasoisia. Tunnelmaa täydensivät Kuhmon luonto ja rento ilmapiiri, joten päätimme mennä takaisin jälleen seuraavana vuonna... ■

Luise Liefländer-Leskinen

Miksi on tärkeää tukea lastenkulttuuria?

Teksti: Chieko Okabe-Silvasti

Muutin Suomeen 1988. Aluksi asuin neljä vuotta Vantaalla ja Espoossa työni takia. Kummassakin kaupungissa kotini sijaitsi rivitalossa, jossa oli paljon lapsiperheitä. Jo noihin aikoihin käsitykseni Suomesta muuttui täysin, varsinkin käsitykseni lasten ja nuorten elämästä. Jouduin kokemaan ja näkemään paljon ikäviä asioita. Joskus jopa pelkäsin. Kiusaaminen, syrjäytyminen ja väkivaltaisuus olivat arkipäivää.

Siihen asti olin käynyt Suomessa vain kesälomilla ja olo oli pelkästään fantastista. Tosin tuolloinkin silmäni pisti lasten eriarvoisuus.

Vuonna 1998 muutimme Savonlinnaan ja ajattelin edelleen, että onpa tämä fantastinen lomakaupunki! Meillä oli koira.

Joka päivä hämmästelinkin sitä, että kävelykatu oli täynnä lasinsirpaleita. Ajattelin, että joku porukka on juhlinut

hillittömästi polttareita tai bilettänyt jostain muusta syystä.

Sitten koiran ulkoiluttaminen jatkui rauhalliseen Kasinosaareen. Voi ei, saaren polku oli myös täynnä rikkoutunutta lasia. Koira halusi vähän kastautua ja menimme rantaan. Vesi oli kirkasta, mutta hiekkapohjalla erottui rikkonainen olutpullo. Ranta oli täynnä oluttölkkejä, tölkkien pakkauksia, karkkipusseja. Käsitös omasta kaupungista muuttui viikossa.

Ajattelin, että näihin siivottomuuksiin olivat syyäitä opiskelijaikäiset ja aikuiset. Vapun aattona lähirannalle oli jätetty lääketablettien pakkauksia ainakin viisi... ja eräänä perjantaina viiden jälkeen näin naapuritalon portaalla ”dokumentin”. Noin 10–13-vuotiaan näköisiä pikkutyttöjä oli juomassa viiniä suoraan pullosta.

Asumme pubin lähellä. Yhtenä kesäiltana aikuinen mies pienellä veneellä rantautui kahden pienen poikansa kanssa. Mies jätti pojat venettä vahtimaan ja juoksi itse publiin. Heti pojat kiipesivät oman veneensä viereen kiinnitettyyn vieraseen veneeseen.

Olin vuoteen 2002 asti vielä jatkuvasti liikkunut ulkomailla entisen työni takia, siksi oleskelin kotona vain viisi kuukautta vuodessa. Mutta katunäkymä oli aina sama: lapset yksin, vanhemmille näytti olevan saman tekevää, mitä lapset touhuvat... koiran kanssa ulkoilu tuntui yhä pelottavamalta.

Vuonna 2002 kaikki muuttui. Nykyisen Etelä-Savon taidetoimikunnan pääsihteerin Riitta Moisanderin aloitteesta perustimme Savonlinnan Taidelukioon Oopperan ja musiikki-teatterin koulutusyksikön.

Pian sen rinnalle kansalaisopistoon syntyi 7–15-vuotiaiden Musiikkiteatterikurssi Hannu ja Kerttu. Seuraavaksi laitettiin pystyyn lasten ja nuorten valtakunnallinen laulukilpailu. Se jär-

jestetään nykyisin joka toinen vuosi. Kilpailussa menestyneiden joukosta on jo noussut Idols-kisassa ja oopperassa kunnostautuneita laulajia. Kansalaisopistolle on myönnetty taiteen perusopetuslupa; laitos onkin mitä mukavin paikka pienille lapsiharrastajille. Lahjakkaimmat siirtyvät myöhemmin kaupungin Musiikkiopistoon.

Parin ensimmäisen vuoden aikana taidelukion pääsykokeissa hämmästyttiin siitä, kuinka huono nuorten taso musiikillisesti oli. Lauluääni oli täysin hukassa, fysiikka huono. Nuorten katseesta ei ollut tunnistettavissa positivistista valoa.

Viime aikoina lasten ja nuorten toiminnassa on tapahtunut paljon parannusta. Kaupungin tukema tanssikoulutus on kasvattanut opiskelijamääränsä 400:aan. Kuvataideharrastus oli aiemmin vähäistä, mutta nykyisin osanottajia on runsaasti. Oma koti on löytynyt kuvituksen harrastajille kuvataidekoulusta. Urheilun puolella jäähalliin on kasvanut iso lasten taitoluistelujoukko.

Useat lapset ja nuoret osallistuvat viikoittain kahteen tai kolmeenkin harrastukseen, niin että ongelmaksi alkaa käydä se, kuinka voimia riittää koulunkäymiseen.

Joka tapauksessa kymmenen vuoden kokemuksesta voin todistaa, että alueen lasten ja nuorten hyvinvointi on parantunut. Pääkaupungin keskustassa kyllä näkee perjantaisin edelleen alaikäisiä vetämässä tupakkaa ja alkoholia, mutta Suomen maaseudulla, vallankin Etelä-Savossa, on onnistuttu kulttuurista rakentamaan lapsille ja nuorille oma ”brändi”. Vaikka en henkilökohtaisesti pidä sanoista ”brändi” ja ”trendi”, uskon että Suomi on oikeasti satsannut nuorten kulttuuriin.

Sekä nuorten että aikuisten kulttuuriin.

Suomalainen koulujärjestelmä on maailman mitassa kärkeä, maailma katsoo Suomen menestykseen kiinnostuneena. Opetusministeriön alainen Taide-toimikunta pyrkii osaltaan tehostamaan lasten ja nuorten taideosaamista.

Suomalainen arkkitehtuuri, elokuva, kirjallisuus, kuvataide, luonto, muotoilu, musiikki, tekstiilitaide ja tietotekniikka ovat arvostettuja ja menestyneet maailmalla. Missään muualla ei varmaan jaeta niin runsaasti apurahoja ja huomiota nuorten omalle kulttuurille kuin Suomessa. Emme saa koskaan unohtaa, kuinka 1930-luvulla koko 10-vuotiaiden ikäluokka kiersi taloissa keräämässä rahaa kulttuurin hyväksi. Tämä auttoi Suomen Kulttuurirahastoa syntymään.

Silloin lapset olivat asialla. Siksi lapsilla ja nuorilla on oikeus jakaa tätä perintöä ja näyttää kulttuurissa mallia seuraaville sukupolville.

Säästöt pitää hyväksyä silloin, jos talous on tiukoilla, mutta eikö äiti tai ukki silloin ennenkin aina säästänyt omasta annoksesta ja antanut lapsille? Mihin on vanhempana toimimisen moraali kadonnut?

Ei pidä hemmotella, mutta jos toivomme oman maan tai koko maailman menestystä, ei saa heikentää lasten koulutusta ja harrastusmahdollisuuksia. ■

Oopperaharvinaisuus loistokkaana tuotantona

Massenet'n Thaïs tarjoaa maallista ja taivaallista hurmiota

Jules Massenet'n harvoin esitetty ooppera Thaïs sai Kansallisoopperassa ensi-iltansa 25.1.2013. Sitä ennen Thaïs nähtiin viimeksi Kansallisoopperassa 80 vuotta sitten.

Maallisen ja taivaallisen rakkauden ristiriitaa käsittelevä Anatole Francen tarina pohjautuu vanhaan legendaan. Munkki Athanaël käännyttää kauneustaan kuulun kurtisaani Thaïsin, mutta joutuu Thaïsin kuolinvuoteen äärellä tunnustamaan himoinnensa häntä koko ajan.

Jules Massenet'n (1842–1912) musiikki tavoittaa osuvasti sekä maalli-

sen että taivaallisen hurmion. Vuonna 1894 ensi-iltansa saanut Thaïs oli vielä 1900-luvun alussa suosikkiooppera, mutta sittemmin Massenet'n oopperoista on muistettu vain Werther ja Manon. Viime aikoina vaativa Thaïs on aiheellisesti löydetty uudelleen.

Nicola Raabin ohjauksessa tapahtumat sijoittuvat teatterin omalaa-tuiseen maailmaan, jota suuri diiva Thaïs hallitsee. Tuotanto on aiemmin esitetty Göteborgissa, Valenciassa ja Sevillassa. Johann Engelsing lavastuksen ja pukujen loisteliasta värikkyyttä on kiitetty kaikkialla. Erityisesti nimi-henkilön puvut ovat yltäkylläisyydes-sään ainutlaatuisia.

Niciasin tenoriroolin laulaa kanadalainen Luc Robert. Vaativan nimiosan

tulkitssee kansainvälisessä nousussa oleva sopraanotähti Sabina Cvilak, jota on Kansallisoopperassa kuultu aiemmin Turandotissa, La Bohèmessa ja Doctor Atomicissa. ”Näyttämöllisesti Thaïsin rooli on vaativa, mutta suurin haaste on tuoda esiin kaikki tunteet”, Cvilak kertoo roolistaan. Athanaëlin mittavan tehtävän esittää Jaakko Kortekangas. ”Tässä teoksessa on ollut yllättävää teoksen pikkutarkka ker-ronta, sen hienovaraisuus ja rikkaus”, Kortekangas sanoo. ”Tämä on minulle toiverooli, jota en edes tiennyt toivoa.”

Ensi-illan johti Mikko Franck, esi-tyksissä 1.2., 7.2., 9.2. ja 13.2. kapellimestarina oli viime kevään Puhdistuk-sesta tuttu Paul Mägi.

Thaïista on katsottavissa Göteborgin oopperan tekemä esittelyvideo. Suomennos Thaïsin libretosta on lu-ettavissa Kansallisoopperan verkko-sivuilla. ■

Alle 25-vuotiaat, työttömät, opiskelijat, varusmiehet ja siviilipalvelusmiehet 10 eurolla Oopperaan

Suomen Kansallisooppera ottaa käyttöön uusia alennuksia tammikuusta 2013 alkaen. Tähän asti opiskelijat, varusmiehet ja siviilipalvelusmiehet ovat voineet ostaa 10 euron hintaisen lipun saman päivän ooppera- tai balettiesitykseen, mikäli esityksessä on tilaa. Tammikuusta alkaen sama etu koskee myös kaikkia alle 25-vuotiaita sekä työttömiä.

Etu koskee katsomon hintaryhmiä C–E, joiden normaalihinnat vaihtelevat paikasta ja esityksestä riippuen 90–35 euron välillä. Alennusliput ovat myynnissä Oopperan lipunmyynnissä ja Lippu-

pisteen toimipisteissä. Etu on henkilökohtainen. Lippuja ei voi varata, ja etu ei koske ensi-iltoja, vierailuesityksiä tai jo kerran loppuunmyytyihin esityksiin tulleita peruutuspaikkoja. Alennukseen oikeuttava todistus tulee olla mukana sekä lippua ostettaessa että esitykseen tultaessa.

Aiempaan tapaan opiskelijat ja koululaiset voivat ostaa tai varata lipun ennakkoon 50 % alennuksella kevätkaudella 2013. Etu koskee katsomon hintaryhmiä A–E. Eläkeläisille myönnetään 5 euron alennus normaalihintaisista lipuista hintaryhmissä A–C. Alennukset myönnetään teoskohtaisista normaalihinnoista, eivätkä ne koske ensi-iltoja ja vierailuesityksiä. Alennukseen oikeuttava todistus on oltava mukana esitykseen tultaessa. ■

Kuva © Mauritz Hellström

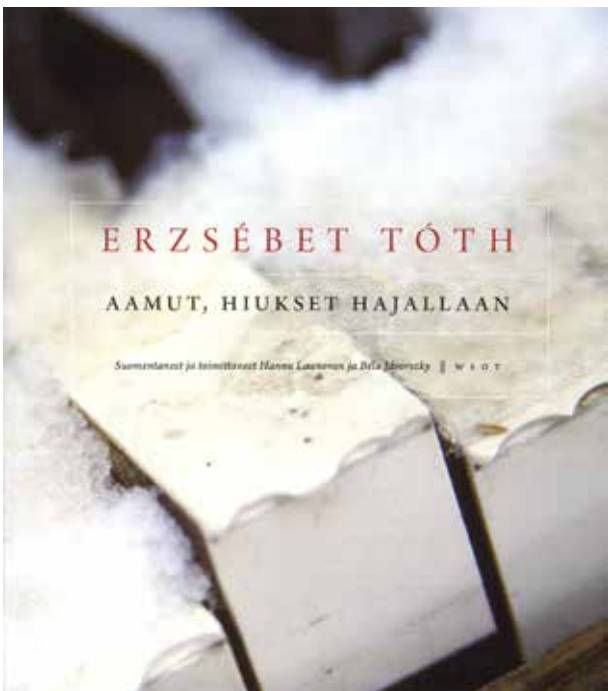
AJATTELUN AIHEITA

Weöres, Sándor. Kadonnut päivänvarjo. Suomentanut, toimittanut ja jälkisanan kirjoittanut Hannu Launonen. Helsinki: WSOY, 2012. Ulkoasu: 122 s., 21 cm. ISBN: 978-951-0-39387-1 (sid.)

Kadonnut päivänvarjo

Sándor Weöres (1913–1989) kuuluu suurimpien unkarilaisten runoilijoiden joukkoon. Kansallisiin kysymyksiin keskittyneen unkarilaisen runouden rinnalla Weöres oli poikkeus: hän imi vaikutteita erityisesti Kaukoidän kulttuurista, ja kielellinen kekseliäisyys sekä tyyllilajien ennennäkemätön kirjo leimaavat hänen kirjailijantyötään. Weöres leikki mielellään kielen rakenteilla, äänneillä ja kuvitteellisilla kielillä. Hänen tuotantoonsa kuuluu upeita, hehkuvien kuvien runoelmia ja lyyrisiä aforistisia helmiä. Teos sisältää Hannu Launosen kirjoittaman jälkisanan ”Mutakokkare ja tähti”, jossa hän esittelee ja tulkitsee Sándor Weöresin runoutta.

Tóth, Erzsébet. Aamut, hiukset hajallaan: valikoima runoja. Suomentaneet ja toimittaneet Hannu Launonen ja Béla Jávorszky. Helsinki: WSOY, 2011. Ulkoasu: 93 s. ISBN: 978-951-0-36873-2 (nid.)

Aamut, hiukset hajallaan

Unkarilaisen Erzsébet Tóthin (s. 1951) runoissa elävät rinnakkain niin lapsuuden muistot kuin isänmaan ja Euroopan lähihistoria. Erityisesti kirjailijan armottomat rakkausrunot kuuluvat hienoimpaan unkarilaiseen lyriikkaan.

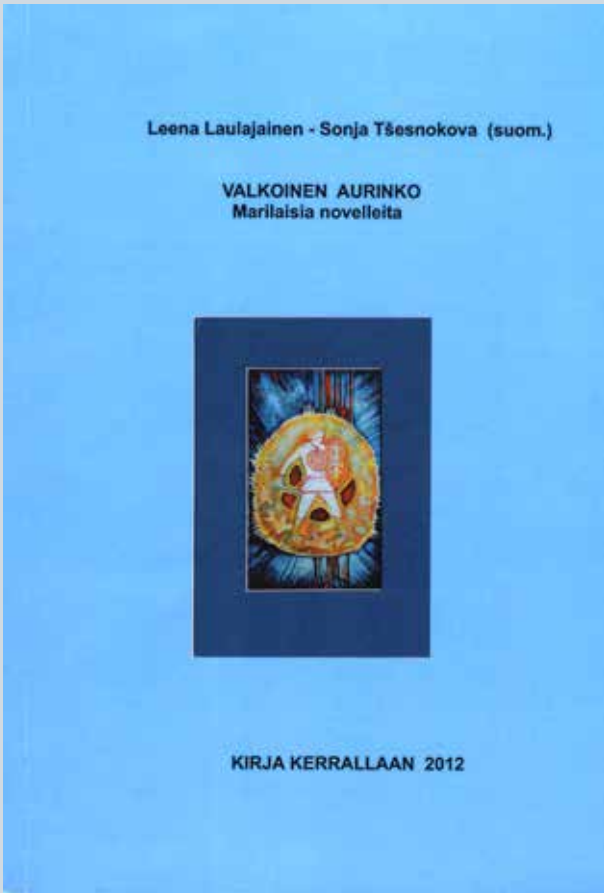
Erzsébet Tóth on saanut merkittäviä kirjallisuuspalkintoja, ja hänen runojaan on käännetty useille kielille. Näytteitä Tóthin runoista on aiemmin ilmestynyt suomeksi teoksessa *Valolieriö alla, viisi unkarilaista runoilijaa* (2000). *Aamut, hiukset hajallaan* on kiinnostava läpileikkaus runoilijan koko tuotannosta. Se jatkaa WSOY:n julkaisemien unkarilaisen runouden suomennosten perinnettä.

Valkoinen aurinko

Novellikokoelma ”Valkoinen aurinko” sisältää marin kielestä suomennettuja novelleja ja marilaisen novellikirjallisuuden esittelyn vuodesta 1920 vuoteen 2010. Novellien raakakäännökset laatinut Marin kirjallisuudesta väitellyt filosofian tohtori Sonja Tšesnokova; kaunokirjallisen tekstin suomeksi on muotoillut kirjailija, filosofian maisteri Leena Laulajainen.

Hyvä kaunokirjallisuus on yleispätevää millä kielellä tahansa. Näissä novelleissa lukijaa viehättää myös kuriositeetin kauneus, kuten marilaisten nykypäiviin saakka säilynyt luontousko, jolla on ilmeisiä yhtymäkohtia suomalaiseen muinaisuskoon.

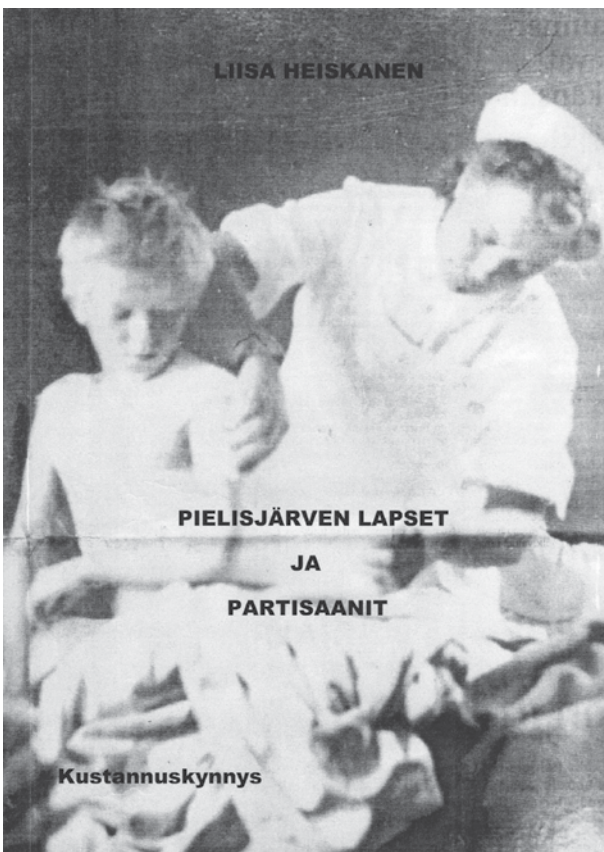
Suomalaista lukijaa kiinnostanee se elävä, suorastaan mystinen yhteys luontoon, joka näkyy esimerkiksi Juri Arto-monovin novellissa ”Kaksi sutta”. Antologian niminovelli ”Valkoinen aurinko” tarjoaa suomalaisille kiinnostavan vertailukohtan oman historiamme taitekohtiin.

Valkoinen aurinko: marilaisia novelleja. Suomentaneet Leena Laulajainen, Sonja Tšesnokova. Helsinki: 2012. Ulkoasu: 133 s., 30 cm. ISBN: 978-952-215-364-7 (nid.)

Pielisjärven lapset ja partisaanit

Kun valtiomiestaito loppuu, valtioiden välillä alkaa tavallisesti sota eri muodoissaan – tai ainakin rajaloukkaukset. Meidän niin sanotut vapaussoturimme häiritsivät saatujen tietojen mukaan jatkuvasti ja julmastikin vienankarjalaisten elämää 1920- ja 1930-luvuilla. Sortotoimet jatkuivat rajuina edelleen toisen maailmansodan aikana. Mutta eivät venäläisetkään jättäneet kostomahdollisuuksiaan käyttämättä, kun siihen tilaisuus tarjoutui. Julmuuksia tapahtui sodan aikana monin paikoin. Kirjailija Liisa Heiskanen kertoo kirjassaan *Pielisjärven lapset ja partisaanit* julmista tapahtumista Pielisjärven ympäristössä. Eräs uhreista oli Sormivaarassa asunut Eeva Ryynänen, joka yritti paeta partisaaneja tuvan ikkunan kautta. Venäläiset partisaanit ampuivat Ryynäsen ja hänen kaksi pientä tytärtään ikkunan alle.

Heiskanen, Liisa. Pielisjärven lapset ja partisaanit: sotakesän 1944 tapahtumia Lieksan Kuorajärvellä ja Enon lhannossa. Saarivaara: Kustannuskynnyks, 2011. Ulkoasu: 137 s.; 21 cm. ISBN: 978-952-67431-9-6 (nid.)

Sillastu, Heinart. Yhteistyön vuodet. Suomentanut Jussi Kallio. Toimittanut Maria Laakkonen. Julkaissut Suomen tuberkuloosin vastustamisyhdistys. Tartto : Filha, 2007. Ulkoasu 662 s., kuv., 26 cm. ISBN: 978-951-9398-93-8 (sid.)

Yhteistyön vuodet

Työhuoneessani on kaksi lippua, joista toinen on ollut paikallaan jo vuosikymmeniä. Se on Suomen siniristilippu. Eestin sini-musta-valkea lippu pääsi näkyville vasta vuonna 1991. Edellisen lipputanko on jälkimmäistä pitempi, minkä takia Suomen lippu on vuosien mittaan liehunut korkeammalla. Useat meillä vierailleet suomalaiset ovat asianlaidan huomattessaan hämmästelleneet sitä. Jotkut ovat kysyneet, onko Suomen lippu asetettu korkeammalle heidän kunniaksensa. Eestiläiset ovat havainneet saman asian: Miksi? on kysytty tavan takaa. Onko syynä alemmuudentunne? Olemmehan sentään sisukkaita, vahvoja ja pitkälle päässeitä eestiläisiä. Tämä kirja kaikkineen vastaa tuohon kysymykseen.

TELUN
EITA

Laitinen, Reetta. Kirjailija ja madame. Turku: Lempo, 2012. Ulkoasu: 80 s., kuv.; 25 cm. ISBN: 978-952-5938-09-8 (sid.)

Kirjailija ja madame

Oskar Pekkala on aloitteleva kirjailija. Mimi Creutz on hämäräperäinen seurapiirimadame. Epäsuhtainen rakkaustarina huipentuu traagisiin käännteisiin. 1920–30-luvuille sijoittuva sarjakuva-albumi pohjautuu tositapahtumiin, kirjailija Olavi Paavolaisen ja madame Minna Craucherin väliin suhteeseen. Reetta Laitinen (s. 1982) on helsinkiläinen sarjakuvataiteilija ja kulttuurintutkija.

*Nyt oikeutta, oikeutta kansalle
nimessä ihmiskunnan suuren, pyhän, ylvään,
nimessä isänmaamme, joka sortuu,
jos menettää se uuden tukipylyvään!
Perustuslain, sen ruusun valloittite
ja kansalle vain piikit viskasitte –
nyt tänne joku ruusunlehdistänne
ja piikit olkoot puoliks itsellänne...*

*Nyt vielä pyytää kansa. Paras antaa!
Vai ettekö sen tiedä hirmuisuutta,
kun enää ei se pyydä, vaan vain ottaa?
György Dózsán maine onko teille uutta?
Hän hiiltyi hehkuvalla valtaistuimelle,
mut hänen henkeään ei polttanut se helle:
se henki oli tulta – ja se, varokaa,
voi tuhoksenne jälleen leimahtaa!*

Sandor Petöfi

KOKOUSHUTSU

Petöfi-Seuran hallituksen kokous lauantaina 9. päivänä maaliskuuta 2013 klo 14.00 alkaen osoitteessa Rapakiventie 10 F 57, 00710 Helsinki (Pihlajamäki).

Kokouksessa valmistellaan seuran kevätkokouksen esityslistaa ja suunnitellaan tulevaa kotikonserttia!

Osallistuminen tärkeää! Ystävällisesti tervetuloa!

Petöfi-Seura ry
ja
Juliska-lehti
Rapakiventie 10 F 57
00710 Helsinki
Puh. +358 40 512 4326

Yhteyshenkilön sähköposti:
sulo.ikonen@welho.com

Yhdistyksen sähköposti:
petofi-seura@luukku.com

<http://www.petofi-seura.fi/>

Petöfi-Seura ry:n hallitus

PUHEENJOHTAJAT:

Sulo Ikonen, Helsinki

Luise Liefländer-Leskinen, Savonlinna

SIHTEERI:

Ilkka Passi

HALLITUKSEN JÄSENET:

Alan Altraja, Tartto

Aram Aflatuni, Vantaa

Arja Korhikoski, Helsinki

Jari Havia, Vantaa

Hannu Hirvikoski, Helsinki

Otto Huttunen, Mänttä

Katariina Osazczyk, Espoo

Petri Pitkänen, Lahti

Pirkko-Liisa Summa, Helsinki

Juliska-lehti 4 kertaa vuodessa

PÄÄTOIMITTAJA:

Sulo Ikonen

TOIMITUS:

Hannu Hirvikoski

Maija Kauppinen

Riitta Meurman

Pirkko-Liisa Summa

Leena Laulajainen

TAITTO:

Pekka Marjamäki